

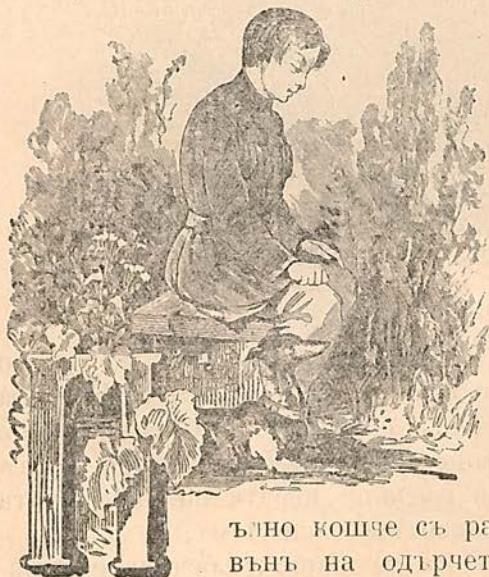
Тогава съвѣтниците и другите хора започнали да размишляватъ, кое ще биде това най-мило и най-важно за Римъ, което ще трбва да се принесе за жертва на сърдитите богове.

Въ туй врѣме пристигналъ на конъ единъ младежъ *Марко Куртий*, въоруженъ съ най голѣмoto си оржакие, — дошълъ на площада при пропастта, гдѣто съвѣтниците още размишлявали. Той захваналъ съ високъ гласъ, за да могжть да го чуяятъ всичките хора, които сѫ били събрали тамъ. Той казалъ:

„Може ли Римъ да има нѣщо по драгоцѣнно, нѣщо по мило отъ *свѣтлото оржакие и юнашкото сърдце?* И азъ мислѫ, че то е най-драгоцѣнното за настъ; него ще принесемъ жертва на разгнѣвенитѣ богове“.

Като казалъ това, уболъ силно коня си и се хвѣрлилъ въ дѣлбоката пропасть. И *трѣсенето* на земята отъ тогава прѣстанжало. Римлянитѣ вѣрвали, че самопожертвуванието на този младежъ умилостивило богочетвъ, спасило и тѣхъ.

Просто и лѣжливо е било това вѣрванье. Но свѣта истина е: че тамъ гдѣто нѣма мажжки и юнашки

сърдца и хора, които доброволно да се жертвуватъ за общо добро, тамъ *пропастта* е готова безъ трѣсенето на земята и безъ разгнѣвени богове.

**КАКВОТО ПРАЗИ, ТА-
КОВА И НАМИРА.**

(Басня)

ълно кошче съ раци било сложено отъ вѣнъ на одѣрчето. Единъ ракъ отъ